

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

# DOMATES SAÇLI KIZ

46  
basım



CAN  
ÇOCUK



Sevim Ak  
DOMATES  
SAÇLI KIZ

Resimleyen: Behiç Ak



Yayın Koordinatörü: İpek Şoran  
Düzeltili: Nurten Sönmezcan  
İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan  
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara



1. Basım: 2005

46. Basım: 10.000 adet, Kasım 2023

ISBN 978-975-07-0536-6

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2005

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak  
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni  
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.  
Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul  
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33  
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.  
Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelievler Sk.  
No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

**CAN**  
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

.....



## Sevim Ak

Samsun'da doğan Sevim Ak, 1976'da Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Biyokimya uzmanlık eğitiminin ardından yirmi beş yıl Heybeliada Sanatoryumu'nda ve özel kliniklerde çalıştı. 'Oyun oynamaya' benzettiği yazma tutkusu öğrencilik yıllarına uzanan Sevim Ak'ın ilk öyküsü 1985'te, Cumhuriyet gazetesinin pazar ekinde yayımlandı. İlk çocuk kitabı *Uçurtmam Bulut Şimdi* (1987), yayımlandığı yıl Akademi Kitabevi Çocuk Edebiyatı Öykü Ödülü'nü kazandı. *Düşlere Sobe* adlı çocuk oyunu İstanbul Şehir Tiyatroları'nda, *Horoz Adam* ve *Korsan* adlı kitabından aynı adla uyarlanan oyun da Ankara Devlet Tiyatroları'nda sahnelendi. *Horoz Adam* ve *Korsan*, aynı zamanda Uluslararası Çocuk ve Gençlik Kitapları Kurulu'nun (IBBY) "Engelli Çocuk ve Gençlere Dair Göze Çarpan Kitaplar" kataloğuna seçildi. 2000-2007 arasında, İLKİYAR Vakfı'nın Gezici Projeleri kapsamında, ODTÜ'nün desteğiyle 160 yatılı bölge okulu ve 30 köy okulunda gerçekleştirdiği öykü okuma ve yazma etkinliklerindeki anı ve izlenimlerini, *Güneşin Çocukları* adlı kitapta topladı. Bu etkinliklerin sonuçları Fransa'da *Lignes D'Ecrites*'ün çeşitli sayılarında da yayımlandı. Çocuklar için otuzdan fazla kitap kaleme aldı. Bazı kitapları Almanca, Arapça, Korece ve Felemenkçe'ye çevrildi. *Kırk Şemsiye* adlı resimli öykü kitabı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği (ÇGYD) tarafından 2006 yılının En İyi Resimli Kitabı seçildi. 2009'da Astrid Lindgren Anma Ödülü, 2012'deyse Hans Christian Andersen Ödülü gibi çocuk edebiyatının Nobel'i kabul edilen, iki prestijli ödüle aday gösterildi. Televizyon çocuk programları için senaryolar, *Leylak Kardeş* adlı animasyon dizisi için öyküler yazdı. Edebiyatta 35. yılını kutladığı 2023'te, Troya Folklor Araştırmaları Derneği'nin düzenlediği Troya Kültür Sanat Ödülleri kapsamında Oğuz Tansel Çocuk Edebiyatı Ödülü'nün sahibi oldu. Çocukların sorunları üzerine düşünürken kendini hep yeni bir kitabın içinde bulan Sevim Ak, İstanbul'da yaşıyor. Şehrin özellikle çok sevdiği sokaklarında ve adalarında, kedilerin ve martıların eşliğinde bambaşka hayatları ve hayalleri öyküleştiriyor.

**Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:**

AZ BUÇUK TEO  
BABAMIN GÖZLERİ KEDI GÖZLERİ  
ÇİLEKLİ DONDURMA  
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER  
DÖRTGÖZ  
ESKİLER ALIRIM  
GAZETE FISILTILARI  
GEMİCİ DEDEM  
GÖKTE BİRİ VAR  
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR  
HOROZ ADAM VE KORSAN  
KARŞI PENCERE  
KIRIK ŞEMSİYE  
KUŞLU KÖY  
KÜÇÜK SIRLAR  
LODOS YOLCULARI  
MAHALLE SİNEMASI  
MELO  
PEMBE KUŞA NE OLDU  
PENGUENLER FLÜT ÇALAMAZ  
PUF, PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO  
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN  
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ  
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ  
SEN, BEN, ELMA AĞACI  
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR  
SİRK KIZI  
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE  
TOTO VE ŞEMSİYESİ  
TOTO'NUN SINIFI  
UÇURTAMAM BULUT ŞİMDİ  
VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

Sulak Annelerime...





Çürük Yumurta Kenti'nin en gevezeleri kimlermiş, biliyor musunuz? Nereden bileceksiniz... Belki bu kentin adını bile şu anda duydunuz. Hadi, ben söyleyeyim... Günlerini kent meydanının göbeğindeki sakızağacında çan çan konuşarak geçiren iki karga varmış. Birinin adı Tiktak, ötekinkini Tıktık'mış. Kent halkı bu iki karganın sinir bozucu konuşmalarından usanmış, çareyi meydandan kilometrelerce uzağa taşımakta bulmuş. Meydandaki dükkân sahipleri ise kolay kolay faka basacağa benzemiyorlarmış. Öncele ri bu iki kargayı meydanı ele geçirmek isteyen kötü niyetli iş sahiplerinin oyuncağı sanmışlar. Kargaların çılginca bağırıştığı akşamlar, meydandaki heykelin altında toplanmışlar.

"Avuçlarınızı yalayın!"

"Bu oyun bize sökmez!"

"Ne satarız ne kaparız!" diye bağrışmışlar.

*Hatta bu işi tezgâhlayanları alaya aldıklarını göstermek için sakızağacının karşısına bir kahkaha makinesi bile kurmuşlar.*

*Günün birinde eften püften bir nedenle iki esnaf karakolluk olmuş. Başlangıçta sıradan gibi görünen bu olay, kargaların kentin başına ördüğü koskocaman bir çorabı ortaya çıkarmış. Esnafı muayene eden sinir hastalıkları uzmanı, her ikisinin de neredeyse keçileri kaçırmak üzere olduklarını görmüş. Bu garip durum kentte paniğe yol açmış. Acilen sosyolog, psikolog ve doktorlardan oluşan bir uzmanlar ekibi kurulmuş. Ekip kent meydanı çevresinde yaşayan halkı teker teker sorguya çekmiş. İşte o zaman uyurgezer, derbeder, tırnaklarını yiyen, elleri titreyen, kulaklarındaki tıkaçları çıkarmayan, tikli, ayakkabı giymeden sokağa çıkan, bigudilerini çözmeyi unutan, pijamalarıyla işe giden bir sürü insanla karşılaşmış. Esnafın çoğu, "Sağlığımı kaybedeceğime, işimi kaybederim," demiş ve böylece meydana gelen işyerleri birer ikişer kapanmaya başlamış.*

*Çalçene kargaların ününü duymayan kalmamış. Çürük Yumurta Kenti'ni gezmeye gelen turistler bile bu ikilinin hiç susmadan, yüksek perdeden nasıl konuştuklarını görmek için sakızağacının çevresinde tur atıyorlarmış. Tabii, kimse anlamıyormuş ne konuştuklarını.*

*Günlerden bir gün, turist grubundan yaşlı bir adam kargaları izlemeye karar vermiş. Doğrusu ya, bu*

kadar konuşacak şeyi nereden bulduklarını merak ediyormuş.

Sabahın ilk ışıklarıyla meydana gelmiş. Tiktak'la Tiktık, bu saatte bile hiç soluk almadan konuşuyorlarmış. Gün iyice aydınlanınca birbirlerinden ayrılmışlar. Biri şehrin en işlek caddesine, öteki çöplüğüne doğru yol almış. Yaşlı adam caddeye uçanın yani Tiktak'ın peşine takılmış. Tiktak pencere önleri, bacalar, balkonlar, park bankları, otobüs durakları, sokak lambaları demiyor, yani konabilecek ne bulursa konuyormuş. Gözleri fıldır fıldırmış.

Yaşlı adam, "Gevezelik etmek için malzeme topluyor," diye düşünmüş.

Tiktak çevreyi yalnızca gözleriyle, kulaklarıyla taramakla kalmıyor, açık pencerelerden de içeri giriyormuş. Kimseye görünmeden evlerden, ofislerden bir şeyler kaçırmış. Kaçırdıkları ya bir belge, ya bir günlük sayfası, ya bir mektup, ya bir öykü, ya bir reklam broşürü, ya da bir magazin dergisiymiş. Her kaçırdığı malzemeyi bir uçuşta sakızağacına getiriyor, ağacın kovuğuna saklıyor, sonra gene uçup gidiyormuş. Bu koşuşturmaca neredeyse bir saat sürmüş. Sonunda iki karga sakızağacının tepesinde buluşmuşlar. Karşılaşır karşılaşmaz da başlamışlar gevezelik etmeye.

Yaşlı adam, "Gördüklerini birbirlerine anlatıyorlar," diye geçirmiş içinden. "Dünyanın en hızlı gazetecisi kargalarmış demek. Onların şu kısacık sürede gördük-

leri bizim gazetecilerin gün boyu topladıkları haberlerden daha çok. Kim bilir nelerin tanığı şu gevezeler!”

Yaşlı adam o akşam yemekte gezi grubundaki arkadaşlarına geveze kargaların sabah turunu anlatmış. Gençliğinde gazetecilik yapmış, askılı pantolonlu biri, yaşlı adamın her söylediğine karnını tuta tuta gülmüş.

Yemekten kalkarken de,

“Benim Kargaloji uzmanı bir arkadaşım var,” demiş. “Bu kargalar onun da çok ilgisini çekecektir.”

Hiç zaman kaybetmeden Kargalog arkadaşına telefon etmiş. Ertesi sabah yaşlı adam, eski gazeteci ve Kargalog ile sakızağacının altında buluşmuşlar. Kargalar o saatte kent turundan dönmüşler, sohbeta başlamışlar çoktan. Tiktak ağacın kovuğuna gagasını daldırıyor, her daldırıışta bir dergi, bir gazete parçası çıkarıyormuş. Çıkardığı şey neyse ona önce kendi göz atıyor, sonra da Tıttık’ın önüne sürüyormuş.

Tıttık nedense keyifsizmiş o gün. Tiktak ne verirse yüzünü ekşitiyor, başını geriye atıp,

“I-ıh,” diyormuş. “Bunu okumayalım.”

Tiktak parlak kırmızı bir dosyayı Tıttık’ın önüne bırakmış. Bir çocuk dergisinden kesilmiş sayfalar varmış içinde.

“Bakalım buna ne diyeceksin? Bu dosyayı kovuğa ben koydum, ama doğrusu nereden aşırıldığımı hatırlamıyorum. İçinde bir çocuğun dergide yayınlanmış yazı dizisi var. Şeey... Yaşamöyküsü gibi bir şey.”

Tıttık yarı kapalı gözlerini açmış.

“Hımmm,” demiş. “Bayılırım yaşamöykülerine. Bunu okuyalım.”

Tıttak sevinçle gaklamış. Gagasının üstüne düşmüş gün ışığıyla oynaşmış neşeyle. İlk sayfayı kanatlarının arasına sıkıştırmış, başlamış okumaya. Tıttık, Tıttak'ı can kulağı ile dinlerken ılık bir rüzgâr da tüylerini okşuyormuş. Bir süre sonra yorulmuş Tıttak. Daha doğrusu ağzı kurumuş konuşmaktan. Kurumuş ağzını çiy damlalarıyla ıslatırken Tıttık almış sayfaları, o devam etmiş okumaya.

Kargalog, hin mi hin bir adammış! İlk bakışta kargaların ne menem şeyler olduğunu anlamış.

“Hımmm! Bunlar dünyanın en hızlı çevirmenleri,” demiş.

Sonra da duyduklarını tek sözcüğünü bile kaçırmadan çevirmiş.

“Anladım. Bir çocuğun gizli dosyası bu,” demiş. “Öyküyü ya kendi yazdı, ya da çok beğendiği için keşip dosyaya sakladı. Haftalık bir dergiden kesilmiş benziyor.”

Eeee... Böylece Kargalog, kargaların konuşmalarını kendi diline çevirmiş. Arkadaşı, askılı pantolonlu adam da, kargalogun ağzından çıkan her sözü kaleme almış.

Ortaya ne mi çıkmış?

Sayfaları çevirin, görün.



# Birinci Bölüm

1 Mart 1997, *Kanguru Çocuk Dergisi*

*Çin-çin, çintagi  
Yam-yam, yamtaki  
Çin-çin, çinfabi  
Tinçin fonçinçintaki*

Sabahları gözümü bu şarkıyla açarım. Sözlerini ben yazdım. Yamçingçe. Her şeyin en iyisi beni bulsun, demek.

*“Tıttık, biliyor musun, benim babam da Kargatuuba, derdi, başı sıkışınca.”*

*“Pöh! Kargatuuba çok bilinen bir sözcüktür. Baş sıkışınca söylemek bir işe yaramaz. Kargaların yüzkarası demektir çünkü.”*



*“Ne yani, şimdi babamın aptalca bir söz söylediğini mi iddia ediyorsun? Babam akıllı bir kargaydı. Asla saçmasapan konuşmazdı.”*

*“Herkes babasını filozof sanır, Tiktak. Senin de böyle düşünmen çok normal.”*

*“Sahi... Nerede kalmıştık? Küçük kız kendi sihirli sözcüğünü keşfetti. Elini yüreğine koyup her sabah bu sözcüğü söyleyecek. Öyle değil mi?”*

*“Benim babam evcil bir kargaydı. Nereden öğrenmişse böyle durumlarda ‘çevir kazı yanmasın’, derdi.”*

*“İlk dakikada sulandırdın ortalığı. Okuyacak mısın?”*

Yetiştirme yurdunda iki gün sürecek Kermes’in ilk günü bugün. Bahçeyi dünden süsledik. Herkes tezgâhını kendi rengine boyadı. Benim rengim mavi. Gözlerimin rengi. Ay’ınkı kırmızı, Yıldız’ınkı pembe, Su’nunki beyaz.

Gece hepimiz yorgunluktan derin bir uykuya dalmışız. Bir Su’yu uyku tutmamış. Karnının üstünde sürüne sürüne Ay’ın yatağının altına kayarken kapı pat diye açılmış. Tirit Öğretmen’miş kapıdaki.

Öfkeyle,

*“Terliklerini mi arıyorsun, yatağın yaylarını mı tamir ediyorsun?” diye bağırmış.*

Su’nun eli ayağına dolanmış. Kesik kesik,

*“Çorabım yuvarlandı da...” diyebilmiş.*

Elinde gerçekten de bir çorap varmış. Ama patır-tıya uyanan kızlar görmüş, çorabım dediği Ay'ın delik deşik çoraplarından biriymiş. Ay, Su' nun çanta karış-tırma huyunu bildiğinden çantasının üstüne en partal giysilerini, delik çoraplarını koymuş.

Yıldız, Su için 'haritacı' diyor. Bizim odanın ha-ritasını çıkarmış. Yatakların yeri, dolaplarda ne var, kimin gizli kasası nerede, hepsini haritasına işaretle-miş. Geçen gece Ay görmüş, o söyledi. Su uyurgezer olmuş, müdire hanımın odasına girmiş. Çekmeceleri karıştırmış. Tam da o gün müdire hanımın oğlu gel-mişti. Koltuğunun altında pırıl pırıl kaplı bir pul ko-leksiyonu vardı. Pulları eski ama hiç kullanılmamıştı. Su dört dörtlük bir pul delisidir. Ama ne yazık ki, uyduruk bir pul defteri bile yok. Yetiştirme yurdunun postacısından yalvar yakar aldığı posta pullarını kitap aralarında saklar. Pullarının çoğu işe yaramaz. Yeni dediğinin tırtıllarından bir ikisi eksiktir, tırtılları tam olanınsa ortası delik.

Bu sabah kahvaltıda hiç oyalanmadık, bahçeye çıktık. Bahçede en güzel tezgâhı yapma yarışı var.

Gökyüzü masmavi. Saçlarımın arasında ılık ılık geziniyor rüzgâr. Güneş güleç yüzlü bugün. Beni de güldürmek istiyor. Kollarımı gıdıklıyor.

Bahçe kapısına en yakın tezgâh benim. Müşteri ilk bana gelecek. Yoo, bu yeri ayarlamak için bir şey-tanlık yapmadım. Ne öğretmenler masasının tozunu

aldım, ne de Su'nun müdürün odasına girdiğini söyledim. Tirit öğretmen, sen buraya geç, dedi, geçtim.

Kapı yeni açıldı. Dışarıdan bir ağaç ve çöp arabası gözüktüyor. Araba kaba bir sesle homurduyor.

Ben, Kızılderili bileklikleri satıyorum. Kullandığım ipler nakış ipi. Sulak Anne'yle pazara gitmiştik, oradan aldık. En sevdiğim renkleri seçtim. Sarı, yeşil, mavi, mor, beyaz... Satıcı ipleri sararken Sulak Anne en kıyak sorularından birini sordu bana.

"Söyle bakayım şimdi? İplikleri elinle mi öreceksin?"

Ben de elimi hemen yüreğime koydum. Elbette ki ben değil, bu örecek, dedim.

Sulak Anne'ye sorsan, bir iş yürekle yapılmışsa güzeldir, der. O böyle derken ben de yüreğimdeki minik ama Herkül gibi güçlü, karınca gibi çalışkan yarattığı gözümün önüne getirmeye çalışırım. Bileklikleri örerken yüreğimde parmak kadar bir Kızılderili düşledim hep. Ufaklığın tamtamlı çaldığı şarkıları bile duydum. Bilekliklerden birine beyaz damlalar doku-dum. Ne yapayım, onu örerken küçük Kızılderili yağmur dansı ediyordu.

Öğretmen Tirit bu sabah da nöbetçi. Kendini kermesin ev sahibi sanıyor. Saçları iyi karışmış, bir kek gibi kabarmış. İnce topuklu ayakkabılarını kermes için giymiş. Dünyada en titizlendiği şey topuk yüksekliğidir. Alçak topuklar gündeliktir. Yüksek topuk-

lar ise özel günler için.

“Çocuklar! Bu bizim ilk kermesimiz. Aman, dikkat edin. Güler yüzlü olun. Somurtmayın. Birbirinizle dalaşmayın. Tezgâhlarınız çok düzgün olsun. Yüzümüzün akıyla çıkalım şu işten.”

“Heeyt! En düzgünü benimki olacak!”

Cetvelle çizilmiş gibi bileklikleri sıraya dizdim bile.

“Şunlara bakın! Ne sevimliler! Güneşlenmek için kuma yan yana uzanmış kardeşlere benziyorlar.”

Tezgâhıma üç adım öteden bakıyorum.

“En güzel tezgâh benimki! Tezgâhindakilerin hepsini en önce satan da ben olacağım!”

Eee... Akıllıyım ben! Tezgâhımı güneş doğarken çalı süpürgesiyle süpürdüm çünkü.

Yıldız bacak bacak üstüne atmış, alay eder gibi bakıyor bana.

“Güneş... Bileklikleri neden aynı boyda örmedin? Uzunlu kısali olmuş!”

“Neden aynı öreyim? Herkesin bileği aynı mı?”

Yıldız'ın tezgâhına yan gözle bakıyorum. Mendillerinin hepsi aynı boyda. İstesem de Yıldız gibi olamam ben. Onda mum hastalığı var, bir kere. Elbiseleri bedenine mum gibi oturur, ütüsü hiç bozulmaz. Ayakkabılarına çamur sıçramaz. Dolabına toz, tırnaklarına kir girmez. Benim cebimden hep susam kırıntıları çıkar, onunkinden hiçbir şey.

“İsteyene isim yazılı bilekliklerden bile örebilirim. İşte, bir torba ipim var.”

Torbada daha neler yok ki! Kırık bir fincan, sarmısak tozu, büyümlü otlar, denizci şapkası, ısırğan otu, çakıl taşı...

“İsteyenin saçını renkli iplerle örebilirim. Tıpkı zencilerin ördüğü gibi. Aralarına renkli boncuklar da takarım.”

*Bir örük 50 kuruş*

*Kolye-bileklik 100 kuruş*

Bunu bir defter kâğıdına yazdım. Tezgâhın en görünür yerine koydum.

“Fiyat sormasınlar. Utanırım.”

İp örgüsü benim en sevdiğim şey. Okul çantamın sapında, dolabımın kolunda, sıramın demirinde, kar-yolamın başlığında, saç tokamın ucunda, kitap aralığı-ğımın tepesinde, kalem başlıklarımda ucu püsküllü, ipten örme saçaklar olmadı mı içim rahat etmez. Düşenin yerine yenisini takarım. İp örgüsü merakımı herkes bilir. İple örülmüş ne bulurlarsa bana getirirler.

“Al, yolda düşürmüşsün,” derler.

Neredeyse her elimin dokunduğu şeyde, her geçtiğim yolda bir ipim vardır. Bunu ben kullandım, buradan ben geçtim demek gibi bir şey bu. Yurtta hiçbir eşya kendimize ait değildir. Bugün sana ait olan bir

dolabı ertesi gün başkasına verirler. Ama ip örgülerim benimdir. Ben ip örgülerimle dokunurum eşyalara.

Yurdun kapıları açılalı henüz beş-on dakika oldu. Hah, işte... ilk müşteri geliyor. Hoplaya zıplaya yürüy-en, yeşil gözlü, küçük bir kız ve mavi mantosunun eteği sökülmüş annesi. Anne tüm tezgâhları gözleriyle uzun uzun süzdü. Eteğinin söküldüğünden habersiz, başını bir gergedan gibi dik tutuyor.

Heey! Benimkini süpürme, anne!

Yaşasın! Benimkini süpürmedi, geliyor.

Küçük kızın tepesinde dik duran bir tutam saç var. Limon sürse yatıştır. Saçları Garo'nun saçlarına benziyor. Ablalar Garo'nun saçlarını jöle ya da şekerli suyla tarıyorlar, yatışsın diye.

Kız yeşil-sarı ipliklerle ördüğüm bilekliği eline aldı, bakıyor.

Annesi,

"Yeşili gözlerinin renginde. Beğendin mi?" diye soruyor.

"Yaah! Hani bana uğur taşı alacaktın! Almayacak mısın? Bu bana uğur getirir mi?"

İyi bir tezgâhtar hedef tahtasına tam on ikiden vurandır.

"Şeey... Küçük... Bu tam senin aradığın bileklik. Gözlerin yeşil. İçinde yeşil olan her şey sana uğur getirir. Hele bir de takmadan önce ayışığına tutar, üstünden sarmısak tozu üflersen..."

“Hıh! Ne olur o zaman?”

“Ohooo... Seni kötülüklerden korur.”

Kızın yüzü karman çorman.

“Aaa! Üzülecek ne var? Neden ağlıyorsun?”

“Büüü... Sarmısak tozunu bulamam ki!”

“Düşündüğün şeye bak! Bende var. Alırsan sana veririm.”

“Şey... Abla... Bunu bileğime takınca hasta olmam mı?”

“Niye olasın? Olursan da çaresi kolay. Gel, kulağına söyleyeyim... Hastalanırsan... kimseyle konuşmadan bilekliği toprağa göm. Bak, bir şeyin kalır mı? İyileşince çıkar, gene bileğine tak. Şişt! Sana bir de ufak bir sır vereyim. Ateşin çıkarsa... tırnaklarını ke-sersin. Erimiş mumun içine koyarsın. Sonra da mumu pencereden aşağı atarsın... Ateşin hemen düşer.”

“Anneee... Doğru mu söylüyor?”

“Şişt! Annene ne soruyorsun? Denemesi bedava!”

“Annee... Bilekliği alalım, ne olur!”

Yıldız gülüşünü avcunun içinde saklamış, öteki eliyle bu iş oldu, diyor.

“Tezgâhtarlık ne zevkli iş! Büyüyünce tezgâhtar olacağım.”

Annesi bilekliği kızın elinden çekip tezgâha koyuyor.

“Beğendin, değil mi? Adın yazılı olandan örsün ablan. Onu alalım, olur mu?”



Bu tanıtım  
kopyası  
Can Çocuk  
okurları için  
özel olarak  
hazırlanmıştır.





YAŞ

9

10

11

+

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

DOMATES  
SAÇLI KIZ

Kasabalardan birinde iki karga yaşıyormuş. Günlerden bir gün kasabaya bir turist topluluğu gelmiş. Yaşlı bir turist bu kargaları izlemeye karar vermiş. Tiktak'ın peşine düşmüş. Tiktak, kimselere görünmeden, evlere, ofislere giriyor, oradan bir belge, bir mektup, bir günlük sayfası, bir reklam broşürü, bir magazin dergisi alıp kaçırıyormuş. Kaçırdıklarını sakız ağacının kovuğuna tikiştiriyor, sonra iki karga buluşup bu yazılı belgeleri okuyup konuşuyorlarmış. **Sevim Ak**, bu romanında, İşte bu belgelerden yola çıkarak Domates Saçlı Kız'ın öyküsünü, o her zamanki renkli anlatımıyla önümüze seriyor.



ISBN 978-975-07-0536-6



9 789750 705366